

Izhaja

vsak četrtek; ako je ta dan praznik, dan poprej

Dopisi naj se izvolijo frankovati.

Rokopisi se ne vračajo.

Za inserate se plačuje po 20 vinarjev od garmondvrste za vsakokrat.

MIR.

Vsakemu svoje! — Slovenci! Ne udajmo se!

Velja:

za celo leto 4 krome (2 gld.)

Denar naj se pošilja pod napisom:

Upravništvo „Mira“ v Celovcu.

Vetrinjsko obmestje št. 26.

Naročnina naj se plačuje naprej.

Leto XXII.

V Celovcu, 9. aprila 1903.

Štev. 15.

Proti dvoboju v armadi.

Po državnem zakonu je dvoboj prepovedan; isto velja tudi za vojaštvo. A pri vojaki se je vkoreninila razvada, da, če se čuti vojak od koga razžaljen, ga mora poklicati na dvoboj, ako sklene takoimenovano častno sodišče. Častnik, ki bi se branil s sabljo ali s pištolo napasti svojega nasprotnika, zgubi svojo službo. Ker je dvoboj proti božjim in cerkvenim zapovedim, proti državnim postavam in proti zdravi pameti, ker katoličan, ki se z orožjem bije z razžalnikom, se s tem izključi iz katoliške cerkve; ker so izobčene tudi priče pri dvoboju, se je že mnogokrat prigodilo, da so nekateri častniki, ki hočejo živeti kot katoliški kristijani, raje izgubili svojo častno službo, kakor da bi se podali v dvoboj. Zadnja leta so tudi mnogotere osebe, katere nimajo katoliškega prepričanja, spoznale neumnosti dvoboja. Ustanovilo se je društvo, katerega namen je ta, odpraviti pri vojaki in nevojaki to surovo razvado. V to društvo je vstopilo tudi mnogo častnikov. — Razvado prisiljenega dvoboja pri vojaki so opetovano grajali državni poslanci, osobito oni katoliške stranke ter zahtevali od vojnega ministerstva, naj jo odpravi. A ministri so se izvijali in izgovarjali, češ, naj se razvada dvoboja odpravi v nevojaških krogih, potem bo prenehala tudi pri vojaki. Pred nekaterimi dnevi je pa izdalo vojno ministerstvo ukaz, vsled katerega je prepovedano vojakom, pristopiti gori imenovanemu društvu proti dvoboju. Katoliški državni poslanci so takoj vložili interpelacijo na deželne brambovskega ministra, kako more zagovarjati ono prepoved. V seji dne 31. marca državnega zbora je minister Welsersheimb odgovoril, da se je res prepovedalo častnikom, pristopiti društvu proti dvoboju, ker vojaki se morajo pokoriti svojim vojaškim oblastnikom. Ta odgovor ministra ni napravil pri poslancih najboljšega vtisa; nekateri so mu glasno ugovarjali.

Svinjska kuga.

(Iz državnega zbora.)

Vlada je dne 31. sušca predložila nov načrt zakona v obrambo proti svinjski kugi. Gnjezdo te kuge je bilo v Ameriki, od koder so jo zanesli na Angleško in odtod v ostale evropske dežele.

Pri nas v Avstriji se je svinjska kuga pojavila v višji meri spomladi leta 1895. Vlada je že dne 9. junija 1895 izdala naredbo proti razširjanju svinjske kuge, toda tedanja sredstva niso zadoščala.

Leta 1898. pa so razni poslanci v zbornici zahtevali ostrejšo naredbo proti svinjski kugi. Vsled teh predlogov je vlada izdala novo naredbo z dne 2. maja 1899, št. 81. Ta naredba določa, da se morajo pobiti oboleli, pa tudi vsi sumljivi prašiči, ki so v bližnji dotiki z obolelimi. Naredba določa tudi odškodnine za pobite, obolele in sumljive prašiče.

Ta naredba pa je dejala povod raznim pritožbam. Pokazalo se je namreč večkrat, da so bili kot sumljivi pobiti prašiči popolnoma zdravi, in lastnik je dobil neznatno odškodnino, ako ni imel hlevov v redu, ali če kuga ni bila naznanjena politični oblasti. V takih slučajih so prodali zaklane prašiče in odtegnili vse komisijske troške. Še ostrejša, oziroma za posestnike naravnost nesrečna je določba v odstavku tretjem paragrafa 5 imenovane naredbe. Ta določa, da za pobite živali posestnik ne dobi nobene odškodnine, ako je bil le eden okužen prašič z Ogerskega, oziroma Hrvaskega, in se je pri njem kuga pokazala v teku 40 dni, ko je bil kupljen. Tako so na Kranjskem vsled te naredbe pobili na tisoče zdravih domačih prašičev, ki so bili slučajno v dotiki z „Ogrom“ ali „Hrvatom“ in torej sumljivi; a posestniki niso dobili nobene odškodnine.

Tako so trpele zadnja leta mnoge družine velike škode. Živinozdravniki sami so naglašali, da je ta določba naravnost krivična in tudi brez uspeha. Dokler namreč morejo preko avstro-ogerske meje brez nadzorstva vtihotapljati tudi obolele prašiče s potnimi listi, tako dolgo ima kuga prosto pot v naše dežele in Avstrija daje le premije za ogersko kugo. In dalje! Naš kmet kupi prašiča od trgovca, ki trdi, da so prašiči zdravi ali da so s Štajerskega. Čez dva ali tri tedne pa mu prašič zbolí. Komisija pride, pobije mu še ostale zdrave prašiče, in kmet ne dobi vinarja odškodnine. Odgovarjajo mu: Zakaj pa si kupil ogerskega, oziroma hrvaskega prašiča? Išči odškodnine pri trgovcu! Kje naj ga išče? Ti prekupci se navadno izgovarjajo, da le za plačo drugim prodajajo.

Torej mejo je treba zapreti ogerski kugi, sicer so vsi troški vrženi v vodo. Tako je vlada v zad-

njih letih samo za pobite prašiče izplačala 3,700.000 kron odškodnine. Toliko ali še več pa so trpeli škode razni avstrijski posestniki. V zadnjih štirih letih so uradno pobili 129.687 prašičev.

Tretjo naredbo je vlada izdala 15. sept. 1900, ki nekoliko zvišuje odškodnino in ne zahteva tako strogo pobijanje sumljivih prašičev. Vse te naredbe kuge niso zatrle, pač pa pomnožile škodo državi in strankam. Zato se je vlada odločila, da je izdelala nov zakon, ki določa: V bodoče se prašiči ne bodo kar po vrsti pobijali, marveč bode vlada v prvi vrsti zaprla okužene kraje. Živali bodo le tedaj pobite, ako je utemeljeno upanje, da se s tem v istem kraju kuga zatré. Kdaj naj se pobija, to določi deželna vlada.

Dalje določa novi načrt, da se pobite živali ne bodo vedno uničevale, marveč prepuščale v porabo. Druge določbe pa ostanejo, kakor so v naredbi iz l. 1899. in 1900. A ravno proti tem določbam je največ pritožeb; zato bode dolžnost poslancev, da določbe zboljšajo, osobito gledé prašičev z Ogerskega.

Dopisi.

Za „Národno šolo“ v Velikovcu smo prejeli po č. g. Janezu Boštjančiču, župniku v Kamenu kot eksekutorju oporoke, volilo dne 13. prosinca t. l. umrlega vzornega slovenskega rodoljuba č. g. Alojzija Ledvinka, župnika v Škocijanu v Podjurski dolini, 200 kron. — Darovali so dalje v ta namen: Hranilnica in posejilnica v Glinjah vsled sklepa občnega zbora 40 kron. Č. g. Jakob Očkerl, župnik v Št. Andražu na Štajerskem, 1 krono; Gr. Zdolšek, župnik v Št. Juriju ob Taboru, 1 krono 14 vin., Jožef Eichholzer, župnik v Pontablju, 3 krome. Hranilnica in posejilnica v Prevaljah vsled sklepa občnega zbora 50 kron. Skupaj 295 kron 14 vin. Lepa hvala! Živelí nasledniki!

Dobrlavas. (Razno.) Da si zima in starost nista posebna prijatelja, to nam dokazuje posebno letošnja zima, ko je bila žena smrt pobrala posebno veliko starih ljudi. V letošnjem letu so se preselili v večnost: Ana Luftensteiner iz Sinčevasi, stara 96 let. Marček iz Priblovasi, star 71 let. Jernej Greiner star 80 let. Roza Miglar iz Goselnovasi, stara 60 let, ki je veljala kot vzor pridnega posla. Ladinikova Katra, stara 64 let, ki si je vsled nesrečnega padca povzročila smrt. Lepi pogreb je bil jasen dokaz njenega lepega življenja. Umrli je Plišovnikova mati v Kokji vsled ostarelosti, stara 78 let. V boleznih je s svojim svetom vsakomur

PODLISTEK.

Vrnitev.

Mrzla jesenska sapa je brila preko doline; nad malim češkim trgovcem so viseli težki, sivi oblaki, ki so pretili z dežjem.

Navzlic slabemu vremenu si je dal neki domačin opravka na vrtu tik hiše ob vhodu v trg.

Raztrgan rokodelski pomočnik, ki je počasi stopal proti trgu, se je takoj ustavil, ko je zagledal moža in se oprl na ograjo.

„Hej, ali je to trg T.“

„Dà! —“ je odgovoril oni, ne da bi dvignil glavo.

„Ali se dobi tukaj kako ceno prenočišče?“

„Ne; vsaj kolikor jaz vem,“ — je zagodrnjal zopet domačin nejevoljno, ne da bi se sklonil pokonci.

„Ali ste vi tukaj domačin?“ — je zopet vprašal slabo oblečen popotnik in suho zakašljal.

Na to vprašanje je mož v vrtu samo nekaj nerazločnega zamrmral, češ, kaj tega capina to briga. Toda došlec je kazal vstrajnost.

„Hej, ali ne veste, če stanuje v tem mestu še kdo od mizarja Trohe obitelji.“

Tujec je zopet suho zakašljal. Videlo se mu je, da je bolan.

„Kaj pa hočete od teh“, — je vprašal delavec na vrtu.

„O, nič; samo tako vprašam, nekoč sem delal z nekim Troho, s Tonetom Troho, v delavnici na Bavarskem.

„O, tako, tako! S Tonetom, s Tonetom Troho? Hm, ko sem bil še mlad, so imeli Trohovi mizarško delavnico in hišo v Dolgi ulici, takoj na vogalu ob glavni cesti. Tone je odšel na tuje, o, bo, bo . . . že kakih 30 let. Nikdar se ni več čulo o njem poslej. Stari Troha je umrl, ona je zbolela . . . propadati je začelo, hišo so morali prodati, no, in tako, kakor navadno . . . Trohovka je sedaj že nad deset let v trški ubožnici . . . in vsakega tujca, ki dojde v trg, izprašuje o svojem Tonetu.“

„Hvala!“ — je dejal tujec malomarno, dvignil roko do krajevca ob klobuku in šel počasi naprej proti trgu. Zagnal ga je zopet hud kašelj. Domačin se je zvedavo ozrl za njim.

Moten, truden pogled ubožno oblečenega popotnika se je nekoliko zjasnil, ko je dospel v sredo trga. Postal je malo in se parkrat ozrl okrog. Nekoliko razburjen je bil in vselej, kedar je predstavil palico, se mu je roka stresla.

Na ena vrata je potrkal. Odprla mu jih je mlada služkinja.

„Ubog popotnik prosí miloščine . . .“

Lop — in vrata so se mu pred nosom zaprla.

Poskusil je srečo pri drugi hiši. Tu je pozvonil. K vežnim vratom je došla gospa v srednji dobi. Ko pa je zagledala ubožno postavu skozi steklo v oknu, je naglo pokazala hrbet.

Tako ali samo malo drugače se mu je zgodilo še pri par drugih hišah. Potem ni več poskušal svoje sreče. Neka nejevolja in srd sta mu obsenčila razorani obraz.

Konečno je dospel do Trohove hiše. Okna in vrata so bila na novo prebarvana s svetlo ze-

leno barvo. Na hiši pa je blestel nov napis: Vaclav Novak, mizar.

Popotnika je obšla neka čudna gnjev. Obraz mu je še bolj pobledele, žile na čelu so mu zabrekile.

„Tako je torej . . . oni je imel vendar le prav, ko je trdil, da je vse v drugih rokah . . .“

Skozi okno je videl v sobi druge ljudi . . . drugega ni videl ničesar, samo v želodcu je čutil glad, skozi raztrgano obleko pa mraz.

Nekaj trenutkov je bil miren, a v hipu ga je obšlo nekaj, kakor blaznost, pobral je kamen in ga vrgel z vso silo v okno, da je razbil obe šipi.

Mojster in pomočniki so stopili na ulico, priletele so ženske in začelo se je kričanje. Pomočniki so ga prijeli in začeli pretepavati, par otrok je zalučilo kamene vanj, mojster pa je kričal: „Po žandarje, po žandarje!“

Ženske so regljale, možki so nekaj kleli, otroci so prestrašeno ogledovali razbito okno, raztrganega tujca in se ozirali, odkod bo prišel žandar. Tujec pa je stal mirno sredi te gruče in gledal začudeno okrog sebe, kakor da bi ne vedel česar hočejo od njega. Časih pa časih ga je zagnal kašelj in moral si je z roko zatisniti usta.

Ko je došel žandar in ga trdo stresnil za ramo, tedaj je še le malo rudečice švignilo tujcu v razorana lica. Zdelo se je, da se je zavedel svojega dejanja. Potegnil je klobuk globoko na čelo, gledal srpo v tla in voljno stopal v ono smer, kamor ga je rinil in suval žandar s puškinim kopitom.

Ječar Vrbanek se je svojega novega gosta nekoliko bal. Kako tudi ne. Občinska ječa je bila namenjena samo kakemu beraču ali pa domačim paglavcem, če so se v pijanosti stepli, sedaj pa so

rada pomagala. — Janez Kovač, ki je bil svoje dni kovač pri benediktincih v Šent-Pavlu, si je po svoji marljivosti prihranil precej denarja. Postavil si je v naši fari trajen spomin s tem, da je ustanovil pobožnost sv. božje glave, ki se pri nas prav lepo opravlja. Dosegel je 86 let. Neža Eberwein, Čebvarjeva mati v Goselnovasi, je dosegla lepo starost 87 let. — Nagle smrti je umrl tudi Mertlnov Janez v Belovčah; najbrže ga je zadela kap na možgane, ker zvečer še zdrav, ni mogel drugi dan zjutraj več govoriti, ne spregledati in ni nič več slišal; dosegel je starost 74 let. Na postnem sejmu v Pliberku se je prehladil in umrl vsled vnetja pljuč Rumpoldov oče v Lovankih v starosti 72 let; bil je mož krščanske slovenske korenine. — Pa tudi marsikatero nežno mlado cvetlico je nemila smrt presadila v vrt večnosti. Davica pri otrokih še ni popolnoma polegla. — Ker je po zimi stala na nekaterih njivah voda in led, je ta mnogo ozimnega žita uničil; vidijo se na nekaterih njivah veliki rujava „bleki“, ki žalijo oko marljivega kmeta. — Na cvetno nedeljo popoldne je večkrat prav močno zagrmelo, kakor da bi bili že v „pasjih dneh“; pravijo, da je to slabo znamenje.

Globasnica. (Kdo stoji na glavi?) Da je „Mir“ zadnjič enkrat govoril o „oslovski masti“, ki se dobivlja v Globasnici, je nekatere grozno razburilo! Da smo se norčevali z zabelo, s katero se še postne jedi ne sme zabeliti, to revežem kar ni šlo v glavo. Mislili so si: „Mi bomo kaplančku že pokazali, kaj se pravi z nami norce briti.“ In kaj so storili? V „cajtenge“ so ga dali!! Pa to je bila prava komedija: poslušajte jo. Bilo je lepo pomladansko jutro, ko sta sedela dva možaka, eden debel, drugi bolj suh, pri Paharju v stranski sobi. „Mir“ je ležal pred njima. Vsak je držal v roki krčevito svoj svinčnik ter strastno, neusmiljeno dražil ž njim potrpežljivi papir. Znoj je lil curkoma s čela, komaj sta imela časa včasih oddahniti se od hudega napora. Ko se sliši udarec enajste ure, se oba še enkrat globoko vdahnita, odložita svinčnike in veselo ogledujeta plod obilega truda. Dve celi poli sta bila napisala — vsak štiri strani. Ena pola je bila namenjena „Štajercu“, druga pa listu „Freie Stimmen“. Še enkrat vzmeta v roke svoja spisa, ter ju prav pazljivo prebereta. Hvala Bogu, nobenega pogreška ni najti; slog je „klasičen“, misli lepe, pisava krasna . . . gotovo: ta članek mora zagledati v „Freie Stimmen“ beli dan. Iz njunih rok je romal članek v roke dobro nam znanih globaških kulturonošev, naj ga še oni odobrijo! Ko je prestal to strašno preskušnjo, naprosi se še peti izvedenec — navadno kak kovač iz Dobrlevasi, ali kak izvošček iz Velikovca — naj ga podpiše in pošlje uredništvu. Torej 5 oseb, ali mogoče še več, je pomagalo skovati ta članek. Solze veselja so pretakali, ko so ga zapečatili. Pismo je odromalo. — „Česar je polno srce — o tem usta govore“, to se je uresničilo tudi tukaj. Vsakemu so namreč oznanjevali veselo novico: „Kaplana smo v »cajtenge« dali.“ Na glavo se bo postavljaj, ko bo bral naš dopis: vznak bo padel, ko bo prihodnjo številko lista „Freie Stimmen“ v roke dobil. — Vsi „Nemci“ in Slovenci so postali radi tega prav „židane“ volje. Nemci (!) so bili namreč prepričani, da so zdaj kaplanu zavdali, da so ga potrli — in so začeli v

tej nadi že nekoliko lažje dihati. Slovenci pa so se vsi s kaplanom vred nemčurjem v pest smejali, ker so vedeli, da so nemčurji s tem svojim dopisom zopet enkrat pred celim svetom svojo luč prižgali — svojo neumnost pokazali. Če si prišel te dni v Globasnico, prepričal si se lahko, kako resničen je pregovor: „Kdor mnogo beseduje, prazno glavo oznanjuje“, zakaj nemčurji kar niso mogli molčati o svojem junaškem činu. Teško so že pričakovali tisti list „Freie Stimmen“, v katerem je imel biti tisti znameniti dopis, in najraje bi bili s streljanjem topičev pozdravili poštnega sela, ki ga je nosil. A, glej, naenkrat čudno spremembo! „Zunaj vrvenje, drvenje ljudij, pri Paru in Paharju pa — sveta tihota!“ Kaj je, kaj se je zgodilo, da vsi otroci (!) pred pošto stojijo? Nič hudega! Samo „Nemci“ na glavi stojijo!! — Če si tako opazoval te žive štorce (keglje), usmilili so se ti in srce se ti je moralo krčiti jeze, da je mogel Dobernik biti tako neusmiljen, vreči ta dopis v koš in napraviti svojim prijateljem, somišljenikom, rednim (!) dopisnikom v Globasnici tako žalost! Zadnji „Mir“ je v „kotičku“ povedal, kako neusmiljeno jim je odgovoril! — Zakaj dopis ni bil sprejet, to je zastavica, katero hočemo rešiti. 1. Da se v Globasnici proizvaja kultura (!), je znano vsemu omikanemu svetu! Da so tukaj najbolj napredni ljudje, to nam tudi vsak potrdi, ki je že bil vsaj enkrat v naši razupiti vasi in to dokazuje tudi dejstvo, da znajo v Globasnici že vsi fakini latinsko. Pred par dnevi so namreč peli mimo kaplanovega stanovanja: „Pereat Hojnik, pereat Hojnik“ (Hojnik naj pogine!). — Latinsko torej že zna naša fakinaža — latinsko (t. j. nerazumljivo) je bil gotovo tudi pisan članek o „heckaplanu“, in radi tega ga nemški list ni mogel sprejeti! — 2. Napisali so mogoče o kaplanu take reči, ki so presegale celo Dobernikovo obzorje in domišljijo. Da se jim Dobernik ni dal speljati na led, je umevno. Kajti takega norca pač ni najti na svetu, ki bi verjel, da imenuje globaški kaplan 30 deklie svojo last, da baranta z zamorci, da kroti kače, da opice uči, da brez vzroka šolo zanemarja, da v nemčurske (!?) gostilne zahaja, da Nemce požira itd. Globaški nemčurji so zelo vneti za edinost in o vsem, kar ukrenejo, se prej dobro pogovorijo, kakor svetovnoznani Lemberžani. Zato smemo vsak pojav nemčurskega življa njim vsem pripisovati. Vsako soboto zvečer se shajajo pri Paharju in tam streljajo kápice — pravijo, da imajo: „Kapselschiessen“. Poleti pojdejo gotovo najmanj vsak mesec enkrat na Peco — muhe streljati!

Prevalje. (Grom.) V nedeljo popoldne dné 5. aprila je pripodil ledeni sever nad nas precej hudo nevihto. Bliskalo je in grmelo kakor ob kakem poletnem dnevu. Pač nekaj nenavadnega o tem času. Višje hribe je pobelil sneg.

Otok. (Razdelitev občin.) Novica, da je cesar potrdil postavbo, po kateri se razdelita občini Hodiše in Škofiče ter napravi nova občina Otok, je vzbudila pri liberalcih hrupno veselje, ki se je kazalo tudi s streljanjem, običajnim zalivanjem s pivom itd. Ker jim je odklenkalo v občinah Hodiše in Škofiče, upajo, da jim bodo zlate fige obrodile v novi občini Otok. — Občine bodejo sedaj razdeljene tako-le: Občina „Hodiše“ obsega davčne občine Hodiše, Št. Miklavž in Plešerko; občina

„Škofiče“ obsega davčne občine sv. Katarina, Škofiče in Holbiče; občina „Otok“ obsega davčni občini Otok (prej k Škofičam) in Ribnico (prej k Hodišam).

Št. Pavel na Zili. (Smrt.) Dne 25. sušca umrla je tu Katarina Hebein p. d. Kajžlerca, velika dobrotnica ubožcev in cerkve. Pogreba, katerega je vodil č. g. župnik Pelnař iz Št. Štefana, udeležilo se je v znak hvaležnosti do pokojnice ljudstvo v ogromnem številu iz domače in iz sosednih župnij. V nagrobnem govoru omenil je č. g. župnik Pelnař, koliko je storila v čast božjo; trajen spomenik pa si je postavila v sreih Št. Pavelskih faranov s tem, da je dala prenoviti Št. Pavelsko cerkev. Pokojni dobrotnici bodi Bog plačnik.

Blače na Zili. (Vse bo zidalo) letošnje leto v našej župniji. Dovršili bodo šolsko poslopje, ki bo stalo 24.000 kron; uravnava potoka veljala bo 20.000 kron, za popravo cerkve in župnišča treba bo krog 8000 kron, skupno 52.000 kron, gotovo precejšnja svôta za naš kraj.

Čače na Zili. (Obolél je) sredi meseca marca č. g. župnik Havliček in se zdravi sedaj pri usmiljenih bratih v Št. Vidu. Obrnila se je pa bolezen že na bolje in upamo, da bomo gospoda kmalu imeli zopet v svoji sredi. Župniji Čače in Št. Pavel oskrbuje za ta čas g. Iv. Smolej, kanonik iz Gospe Svete.

„Telefonska poročila.“

Geslo: „Udri, udri, mah na mah!“

Globasnica. Ugibali smo že dalj časa, kje imajo naši nasprotniki prav za prav svojo modrost skrito, s katero krmijo svoje pristaše, kajti v navadni glavi nima več prostora. Dne 18. sušca pa je nam prišlo na misel, kje da bi jo mogli imeti shranjeno ali „sparnano“. Mi ne gremo krivo pot, če rečemo, da jo imajo v lampijončkih, katerih se je kupilo za 18 kron, ki smo jih videli 18. sušca zvečer, ko so jih nesli proti šoli. Prvi dve luči ste se najbolj svetili — seveda je tudi največ „oleja“ v njih!

Globasnica. Opozarjamo vse, ki si mislijo ogledati lepo razstavo — o kateri je „Mir“ že poročal — da ne spregledajo spomenika, katerega je postavil neki go . . . ? meseca novembra pod Mihevovim oknom. Spomenik je krasen, samo na pravem prostoru ne stoji: pričakovali smo namreč vsi, da si ga postavi umetnik gotovo le sam sebi na glavo!! Nadalje se vidi 7 svežih hudobnih jezikov v špiritu, v katere so vžgane črke začetnice: Tr a p Kr-sk zg. Splošno zanimanje pa vzbujajo mladi oslički, katerih je več parov, ki so se po mnogem trudu že naučili na uro povedati, ako se jih vpraša: „Wie viel ist auf der Uhr?“ Pričakujemo, da se navadijo v kratkem še po sekiricah peti.

Kotmaravas. Najemništvo lova v občini Kotmaravas je sklenilo, da bode dalo od 1. aprila naprej „zagiftati“ vsakega zajca in srno, ki je toli predrzna in nesramna, da pride iz gozda na polje našega kmetiča, pojedat mlada žita in deteljo, ker je prišlo do spoznanja, da paša spomladi na polji kmetiča zverini silno škoduje, posebno zajcem, ker mora samica svojo toplo gnejzdo z „jajci“, ko gre na kmetov polje, zapustiti ter se zato jajca prehladijo in zarod izumira.

pripeljali takega razbojnika, ki hoče pri belem dnevu pobiti skozi okno ljudi.

Toda novi gost je bil skrajno miren. Sedel je ves čas tiho na pričini, gledal topo skozi omrežena okna v oblake in časih močno pokašljeval. Tudi ubogal je rad ječarja, govoriti pa ni hotel ničesar.

V nekaterih dneh se mu je stanje še poslabšalo. Kašljal je bolj pogostoma, časih se mu je ulila kri in sedeti ni mogel več . . .

Nekega dné je rekel ječarju: „S staro Trohovko bi rad govoril, z ono, ki živi v trški sirotišnici . . .“

„Tako, tak . . . kaj jo li poznate? Kaj bi ji radi . . .“

„O, nič posebnega . . . z njenim sinom Tonetom sva nekoč delala skupaj . . .“

„S Tonetom, hm, tako, tako . . . torej ga poznate . . . pa kje je sedaj, kje?“

Jetnik ni mogel ali ni hotel odgovoriti ničesar. Kmalu na to ga je zopet mučil kašelj in vtilo se mu je zopet nekoliko krvi.

Popoldne je prišla stara Trohovka. Jetnika ni mogla ugledati v temnem kotu, zato je začela izpraševati: „Kje pa ste, kje ste?“

„Tukaj“, — je dejal tujec. — Tone Troha, in se začel tresti po vsem životu, ko je ugledal pred seboj staro častitljivo podobo svoje matere.

„Kaj pa veste od mojega Toneta“, — je vprašala nadalje starka kar v eni sapi.

Glas matere, njena upognjena postava, beli lasje, ki so se svetili v svetlobi, ki je padala skozi zamreženo okno ravno na njeno glavo, vse to je čudovito vplivalo nanj in telo mu je pričelo drge-

tati. Najrajši bi bil skočil tja, padel na obraz pred njene noge in jo prosil odpuščenja, odpuščenja. . . . A takoj se je premislil, da bi bil to udarec za starko, ki živi gotovo v zavesti, da se njenemu Tonetu kje daleč prav dobro godi.

Umiril se je nekoliko.

„No, če veste kaj od Toneta . . . O sv. Mihaelu je 30 let, kar je šel od doma. Spočetka je nekaj pisal, pozneje ne več. Ko bi vsaj vedela kako mu gre, potem bi ložje zatisnila svoje oči k večnemu spanju!“

Tonetu Trohi se je zdelo, da ga nekdo davi in niti kašljati ni mogel več.

Poznala ga mati ni več. To mu je delo prav dobro. In molčal je še vedno.

Tedaj pa ga je sunil ječar Vrbanek v roko: „Hej, človek, če kaj veste o Tonetu Trohi, potem govorite o tem, to je njegova mati!“

„O, da vem, temu gre prav dobro!“

Glas jetnikov je bil hripav. Trohovka je sklenila roki skupaj in dejala z vzdihom: „O, stotisočkrat bodi Bog zahvaljen! Samo, da mu gre dobro, pa lahko umrjem. Pa kje je? Zakaj pa je tako dolgo ostal v tujini? O ti ljubi Bog!“

Stara ženica je bila takoj nekoliko razburjena in stavila je naenkrat kakih dvajset vprašanj. Jetnik je samo malo časa pomišljal. Kaj mu je to, če se malo zlaže. Kolikokrat se je lagal še v bolj umazane namene. In sedaj tudi ni mogel drugače. Ali naj bi bil rekel: Glej me mati, tukaj sem! Tak-le sem prišel domov po tridesetih letih.

In začel je praviti, da pozna Troho. S Tonetom sta delala pred leti skupaj. In sedaj ima Tone — tako je pravil — svojo delavnico, prav

zelo veliko in mnogo pomočnikov, denarja zasluži obilo. On bi že še prišel domov pogledat, pa ne more, kje tudi, saj nima nič časa. Prav dobro mu gre.

In ko je starka to slišala, so se ji svetile stare oči veselja. V enomer je sklepala uvele roke in tarnala: „O hvala, hvala, dobri Bog, da sem še to učakala. Sedaj lahko umrjem. Rada bi ga sicer še enkrat videla, toda to bi mu gotovo škodilo na ugledu. Kaj bi rekli njegovi prijatelji, ko bi izvedeli, da je njegova mati v ubožnici.“

Jetnik se je začel premetavati po svojem ležišču.

„Če boste še kedaj prišli z njim skupaj, dajte ga pozdraviti, mojega Toneta“, — je dejala starka in si brisala s predpasnikom oči.

Jetnik je slišal korake, potem običajno zaplotniti vrata, rožljanje s ključavnico in potem zopet vse tiho . . .

Napel je vse svoje moči in se privlekel do vrat, stegnil roke kvišku, kakor bi hotel nekaj objeti, a zagnal je zopet velik kašelj in vtila se mu je kri. Padel je v nezavesti.

Čez nekoliko ur se je komaj zopet zavlekel nazaj v kot.

Kake štiri dneve pozneje so nesli jetnika na pokopališče. Trohovka je videla iz ubožnice pogreb, pa je rekla: „No, mojega Toneta pa res ne bo mogel več pozdraviti, naj bo že kakor hoče, samo, da se mu dobro godi . . .“

Smešničar.

* **V pijanosti.** Pijanec vozniku. „Peljite me do hiše št. 45, ulico bom že pozneje povedal.“

Nadalje je isto najemništvo sklenilo, nastaviti posebno osobje, koje bode varovalo domače mačke in pse na polju našega kmeta vseh nezgod, katere jim pretijo od strani posebnih njih prijateljev; puške in strupa.

Kot izvrsten varuh psov in maček se priporoča njih prijatelj, ta dolgi Folt, in Mežnarjev Miha v St. Kandolfu.

Nekaj drugih varuhov se predlaga prihodnjic.

Novičar.

Na Koroškem.

Koroški deželni predsednik. Dosedanji deželni predsednik, g. vitez Fraydenegg in Monzello, je stopil v stalni pokoj in odide ta teden na svoje posestvo na Zgornjem Štajerskem. Razni listi pišejo, da je moral iti v pokoj, ker je bil za svoje mesto nesposoben. Cesar mu je podelil baronstvo. — Za naslednika je imenovan g. Robert pl. Hein, ki je doslej služil pri namestništvu v Lincu. Pl. Hein je brat Kranjskega deželnega predsednika.

Koroški deželni zbor je sklican na dan 16. aprila k prvemu zasedanju. Na isti dan sta sklicana tudi nižjeavstrijski in štajerski deželni zbor. — Državni zbor je imel dne 3. t. m. zadnjo sejo pred veliko nočjo. Prihodnja seja bode dne 21. aprila. Za zasedanje deželnih zborov ostane torej samo par dni.

Duhovniška družba vednega češčenja. Glavno družbeno vodstvo v Bolcanu je izdalo za ude več določb. Škofijskemu vodji je naročilo, da mora skrbeti za to, da se ohrani staro število udov in se pridobi čim več novih. Vodji je treba točno pošiljati mesečne izkaze (libelli), da jih izroči glavnemu vodstvu. One ude, ki teh izkazov ne pošiljajo, mora vodja na to opozoriti. Da se ohrani vna ude, je dobro prirejati skupne shode in razširjati primerne časnike. Le-ti se dobivajo pri vodstvu v Bolcanu. V smislu vodstvenega ukaza se s tem opozarja ude na ta razglas. Vodstvo duhovniške družbe vednega češčenja v Celovcu, Kumpfgasse št. 6.

Izlet. Tamburaški zbor „Bisernica“ priredi na veliki pondeljek, to je 13. t. m., izlet v gostilno k „Majerniku“ ob Vrbskem jezeru, kamor najljubneje vabi Slovence in Slovenke na obilen obisk. Zabava je prosta in vstopnina ravno tako. Nadalje želimo vsem dobrotnikom, podpornikom ter vsem slovenskim rodoljubom prav veselo a lelujo!

Kdo hujska? Dne 18. sušca je bil izvoljen nov odbor celovške podružnice „Südmarke“. V odboru je en sam meščan (tesarski mojster Lerchbaumer), drugi so malone vsi cesarski ali deželni uradniki! Oni, ki živijo od davčnih novcev, katere morajo trdo plačevati tudi Slovenci, vodijo gibanje, naperjeno na to, da se uničijo Slovenci?

Dve osebi zgoreli. Pri sv. Miklavžu ob Paternijonu je nastal 29. sušca po noči požar. Zgorela so troja poslopja do tal. Žalostno smrt sta našli pri požaru tudi dve stari osebi. Gluhonemi črevljar Ivan Bacher s svojo sestro Ano je stanoval v eni pogorelih hiš. Dasi so ju sosedje zbudili, nista več našla izhoda in sta zgorela. Niti sledu o njih pozneje niso več našli. V nevarnosti je bila cela vas s cerkvijo vred. — V Preimsu v labudski dolini je hotel 66letni Jožef Baumgartner udušiti ogenj, ki ga je bil vžgal v gozdu. Pri tem se je ožgal sam tako, da so ga našli na mestu mrtvega.

Drobiž. Stavka (štrajk) krojaških pomočnikov v Celovcu je bila končana dne 2. aprila. Trajala je 13 dni. Mojstri so pomočnikom zvišali plačila, 10urnega delavnika jim pa niso privolili. — C. kr. deželna vlada je priznala Jos. Šolerju v Škofičah 52 kron 50 vin. nagrade, ker je rešil mizarskega pomočnika Avbelja utopljenja v Vrbskem jezeru. — Gozd je gorel dne 27. sušca ob železnici blizu Trbiža. Pogorelo je 20 arov. — Vlada bo državnemu zboru po veliki noči predložila načrt postave o novi železnici v spodnji Rožni dolini. — Cesar je podaril požarni brambi v Grebinju na Koroškem 200 kron podpore. — Doslej 8 razredna ljudska šola Uršulink v Celovcu se razdeli v 5 razredno ljudsko šolo in 3 razredno meščansko šolo.

Po slovenskih deželah.

Zopet korak naprej. Pod tem naslovom je prinesla „Edinost“ vest, ki kaže, koliko se dá doseči v narodnostnem oziru z neumornim delom. „Edinost“ piše: „Danes, dne 31. marca, se je zgodilo prvokrat, da je pri kazenski razpravi na tržaškem deželnem sodišču zastopnik državnega pravdnštva zastopal tožbo v slovenskem jeziku.“ Ta korak k ravnopravnosti slovenskega jezika pri deželnem sodišču v Trstu so dosegli slovenski tržaški odvetniki s svojim odločnim nastopom. Čast jim!

Biškote na korist družbe sv. Cirila in Metoda slovenski rodoljubi zahtevajte v vsaki pro-

dajalni in pekarni. Ti biškoti so najboljši. Naročila sprejema družbin založnik S. H. Škerl, Sv. Ivan pri Trstu.

Načelnik postaje v Vuhredu — izginil. Josip Gattinger, načelnik železniške postaje v Vuhredu, je nenadoma izginil. Ustrelil se je. Truplo so našli ob železnici blizu Vuhreda. V smrt so ga gnale baje neugodne rodbinske razmere.

Umrl je dne 29. marca v Zadru na Dalmatinskem, kamor je šel iskat zdravja, g. dr. Hinko Šuklje, praktični zdravnik v Celju. Zapušča mlado vdovo, s katero je bil poročen komaj štiri mesece. Ranjki je bil eden najspretnjših zdravnikov na Štajerskem in zaradi svojega ljubeznivega vedenja priljubljen tudi pri Nemcih. Bil je odločen slovenski narodnjak. Dne 1. aprila se je prepeljalo truplo iz Zadra na celjski kolodvor, od tod pa s pogrebim vozom na pokopališče v Žalec. Udeležba pri pogrebu je bila uprav ogromna ter je pokazala, kako obče spoštovan je bil pokojnik. Časten mu spomin! — Na Dunaju je dne 11. apr. umrl g. Filip Abram, senatni predsednik pri najvišjem in kasacijskem sodišču, star 68 let. Bil je rodod goriški Slovenec. Odlikoval se je po izvanredni nadarjenosti, pridnosti in spretnosti. N. p. v. m.!

Križem sveta.

Dogodki v Macedoniji. Zadnji čas je prišlo zopet do raznih krvavih spopadov med ustaši in turškimi vojaki, in sicer v kosovskem okraju pri vasi Karbinci ter v okraju Seres pri vasi Demir-Hizar. Na obeh straneh je bilo več oseb ranjenih in ubitih. Da bi se macedonske ustaške čete strožje nadzorovale, kakor tudi zato, da bi se zadržala ustanovitev novih takih čet, je odredil Hilmi paša, da ne sme biti nobena vas več kot tri ure oddaljena od okrajnih uradov. V ta namen je določeno, da se osnuje po raznih pokrajinah več novih okrajnih uradov. — Med Albanci je nastala velika razburjenost, ko so izvedeli, da so bili albanski prvaki, ki so se nahajali v zaporih, odpeljani v Malo Azijo, mesto da bi bili pomiloščeni. — Pretekli teden so našli blizu železniške postaje Dernir Hizar pretrgano brzojavno črto in sicer kakih 200 metrov na dolgo. Žica je bila ovita okolo enega brzojavnega stebra, a na koncu žice bilo je pripeto pismo, naslovljeno na sultana. V pismu, ki je bilo podpisano od macedonskega odbora, je stalo, da hočejo ustaši uničiti vse z ognjem in mečem, ako se ne izvedó reforme na bolj svobodomiseln način in ako ne preneha Turčija s prepeljevanjem svojih vojaških čet. V Beligrad je že dospelo šest milijonov patronov od onih deset milijonov, katere je Rusija podarila Srbiji. Patrone je izdelala neka nemška tovarna. — Zadnje dni so se pričeli po nekaterih krajih pravi boji. — Dan za dnevom prihajajo poročila o bitkah ustašev s turškimi vojaki in Arnavti. V Stari Srbiji je nastala revolucija. Dne 30. marca so Arnavti naskočili mesto Mitrovico. Arnavtov je bilo okrog 7000, turških vojakov v Mitrovici pa samo 1200. Turško vojaštvo se je le vsled odločnega nastopa ruskega konzula uprlo Arnavtom, ki so začeli mesto bombardirati. Vnela se je prava bitka. Vojaki so s štirimi topovi šli iz mesta in napadli Arnavte. Bitka je trajala štiri ure, in končno so se morali Arnavti umakniti. — Železniški most pri postaji Mustafa je v noči 1. aprila zletel v zrak. Orijentni ekspresni vlak je le zato odšel nesreči, ker se vrši na postaji Mustafa carinski pregled. V Carigradu je ta vest silno delovala. Prepričani so, da so Bolgari razstrelili most, ki je komaj šest kilometrov od bolgarske meje. V Mitrovici je nek Arnavt streljal na ruskega konzula Ščerbina in ga ranil. Povsod Arnavti nastopajo proti kristjanom.

Gospodarske stvari.

Kratka pravila za umno svinjerejo. [Konec.]

21. Neumestna je razvada, prasico po prvi storitvi podebeliti in zaklati, ker s tem se slabi svinjereja, kajti mladiči 3. in 4. storitve so bolj trdni, bolj močni in zdravi. Če sta svinja in merjasec vrlo dobra, naj se rabita do 3. odnosno tudi do 4. leta za pleme. — 21. Naše deželske, polagoma rastoče svinje smeš pripuščati, ko so 13 do 14 mesecev stare, angleške in z angleškimi požlahtnjene pa so z 9 do 10 meseci, prej pa ne. — 22. Za pleme odločene svinje morajo biti popolnoma zdrave in rodovitne; rodovitne so tiste, ki izvirajo od prasice, katera je skotila za vsake storitve mnogo pujskov. Čim izvrstnejši so bili predniki, tem bolj bodo za pleme njih mladiči. — 23. Preveč len, preveč nerosten in predivji merjasec ni za razplodbo. — 24. Če traja pripuščanje celo leto, v tem slučaju je računati na jednega merjasca 70 do 100 samic. Če se pa pripuščajo prasice samo nekoliko mesecev v početku zime — kakor je pri nas skoro izključno v navadi, — tedaj je določiti enemu merjascu 30 do 40 svinj. — 25. Merjasec naj plodi vsak dan samo po enkrat. Dvakrat na

dan sme plemeniti le takrat, če je prej več dni počival in tudi tedaj le v daljših presledkih t. j. zjutraj in zvečer. — 26. Svinj ne smeš pustiti, da se plemene v krvnem sorodstvu (žlahti), ker to sčasoma prašiče popolnoma popači in oslabi. — 27. Prasica nosi 115 dni, včasih nekaj dni več, včasih pa nekaj dni manj. Pred storitvijo zapri brejo prasico v poseben oddelek svinjaka, da bo sama in ji dobro nastelji s kratko slamo. Brejo prasico moraš tečno krmiti, ker ista mora preskrbovati s hranivom sama sebe in tudi mladiče; prepričala klaja slabi prasico in njen zarod. — 28. Storitve je potrebno nadzorovati, da je pomoč precej pri rokah, ko bi bila slučajno potrebna. Dalje ima nadzorovanje pomen, da se zabrani žrenje, odnosno stlačenje pujskov. — 29. Pujskom polomi predolge zobe, ako jih slučajno imajo. Prasici s predolgimi zobmi grizejo namreč prasico, katera jih zategadelj ne pusti sésati; kasneje pa tudi ne morejo žreti radi predolgi zob. Ko so praseta 14 dni stara, spuščaj jih skupaj s prasico na prosto. — 30. Praseta naj sesajo 5 do 8 tednov. Za prihodnje pitalne svinje zadostuje 5 do 6 tednov; oni za pleme namenjeni pujski pa naj ostanejo 7 do 8 tednov pri vimenu. Ko so pujski 2 do 3 tedne stari, jim je podajati po malem piče; v sladko, prekuhano mleko je nadrobti belega kruha, ali pa jim je kuhati na sladkem mleku redek močnik iz ovsene moke.

Podborški.

Vabilo.

Podružnica sv. Cirila in Metoda za Kotmarovas in okolico

napravi

na belo nedeljo dne 19. aprila ob 4. uri popoldne svoj

shod

v gostilni g. Antona Otovica v Hovljah

po sledečem vsporodu:

1. Nagovor predsednika. 2. Govor. 3. Petje domačih pevcev. 4. Govor. 5. Petje. 6. Razni nasveti.

Po zborovanju se vrši **veselica** na korist „Narodni šoli“ družbe sv. Cirila in Metoda v Šent-Rupertu pri Velikovecu z gledališko predstavo: „**Ne udajmo se!**“ Spisal dr. Jož. Vošnjak. Za tem sledi: Petje, deklamacije, šaljiva predavanja in tako dalje. Vstopnina k shodu je 60 vinarjev. Nadplačila se hvaležno sprejemajo. Vstop k shodu in veselici je dovoljen za neude samo proti izkazu vstopnic. V slučaju skrajno neugodnega vremena se preloži shod in veselica na prihodnjo nedeljo dne 26. aprila 1903. K obilni udeležbi vabi vse ude ter prijatelje družbe

odbor.

Vabila.

Hranilnica in posojilnica na Suhu ima svoj letni občni zbor dne 19. aprila, to je na belo nedeljo, ob 3. uri popoldne v hranilnični pisarni s sledečim dnevnim redom: 1. Pozdrav predsednika. 2. Odobrenje letnega računa. 3. Razdelitev čistega dobička. 4. Volitev novega odbora in dveh računskih pregledovalcev. 5. Razni nasveti. K temu zborovanju uljudno vabi vse odbornike

Hranilnica in posojilnica Kleče bo imela svoj letni občni zbor dne 13. aprila t. l., ob 3. uri popoldne, v posojilničnih prostorih v Podravljah s sledečim vsporodom: 1. Poročilo o letnem delovanju. 2. Sklepanje o čistem dobičku. 3. Volitev odbora. 4. Razni nasveti. — Ako bi se ne sešlo o določenem času potrebno število udov, se vrši zborovanje ob 1/4. uri istega dne pri vsakem številu navzočih članov. — K obilni udeležbi vabi

načelnništvo.

Loterijske številke od 4. aprila 1903.

Linc 60 88 18 66 39

Trst 38 68 17 73 13

NAZNANILA.

Malo posestvo (pogorišče),

ki ima blizo 4 oralov sveta, skoraj 3 birne posetje, lep gozd, travnik s sadjem, in je v lepi legi, je na prodaj radi družinskih razmer v Kotmarovasi. Pojasnila daje Matija Prosekar, posestnik na Plešivcu, pošta Kotmarovas pri Celovcu.

Kdor hoče prave, dobre in fine

slivovke ter tropinoveca

več od 1/2 hektolitra naravnost od izdelovatelja kupiti, naj se obrne na **vlastelinstvo Orehovec**, do posestnika **Dragotina Fröhlich-a**, pošta Sv. Peter-Orehovec na Hrvatskem.

Tiskarskega učenca,

ki bi imel veselje izučiti se **za stavca**, sina poštenih starišev, popolnoma zmožnega slovenskega in nemškega pismenega jezika, ki je z dobrim vspehom dovršil vsaj prvi razred latinske šole, realke ali dva razreda meščanske šole, sprejme pod običajnimi pogoji takoj ali ob sklepu šolskega leta

tiskarna družbe sv. Mohorja
v Celovcu.

Učenec

se sprejme takoj v trgovino z mešanim blagom v **Idriji na Kranjskem**. Več pove iz prijaznosti upravnništvo „Mir“-a.

Ako si hočete po ceni in dobro
pravo švicarsko uro

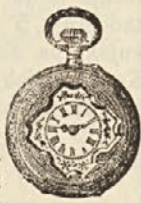
kupiti, obrnite se zanesljivo do

H. Suttner-ja, urarja v Kranju,

ker te ure so po celem svetu znane kot najboljše. Zahtevajte najnovejši veliki cenik, ki ima blizu 600 podob, katerega vam pošlje za-

stoj in poštnine prosto

Izborna zaloga zlatnine in srebrnine.

E. Mehlhofer,
meščanski pasarski mojster v Celovcu.
Ustanovljeno leta 1872.

Priporočila p. i. čast. duhovščini bogato zalogo cerkvenih kovinskih izdelkov in prevzame vse v to stroko pripadajoče popravke po najnižjih cenah.

Istrska klet v Beljaku.

„Istrska vinarska zadruga v Pulju“ je v **Beljaku, Freihausgasse 3**, otvorila za **Koroško** svojo **podružnico**, katera razprodaja zadruga vina na debelo in drobno, ter udano vabi prijatelje dobre kapljice na obisk.

Cene na debelo:

Teran II.	K 34.—
„ najfinejši	„ 40.—
belo vino	„ 36.—
muškatelec	„ 56.—

Cene na drobno z zapečatenosteklenico:

Teran II. vel. stekl. okrog 1 liter vsebine	K —70
„ mala „ „ 1/2 litra „ „	„ —32
najfinejši velika „ „ 1 liter „ „	„ —78
„ mala „ „ 1/2 litra „ „	„ —36
belo vino velika „ „ 1 liter „ „	„ —74
„ mala „ „ 1/2 litra „ „	„ —34
muškatelec vel. „ „ 1 liter „ „	„ —94
„ mala „ „ 1/2 litra „ „	„ —44

Steklenice se vzamejo za lastno ceno nazaj, in sicer velika za 21, mala za 7 vinarjev.

Vina v steklenicah:

Muskat beli, najfinejši, steklenica z 7/10 litra	K 1:40
„ rdeči (vin di rose) steklenica	„ 1:40
Refoško steklenica z 8/10 litra	„ 2.—

Opomba. Naša zadruga edina pošilja istrska vina za dunajsko meščansko klet. — Za pristnost vina jamči zadruga.

Vse stroje za poljedelstvo in vinorejo.

Brizgalnice za sadno drevje

z mešalom za mešanico iz bakra in vapna tako, da se najedenkrat na dve cevi brizga,

brizgalnice (streljke) za sadno drevje z natanko namereno petrolovo mešanico,

svetilnice na aceten, da se ulové leteči hrošči,

hidravlične stiskalnice za vino,

stiskalnice za vino in owočje z diferencialnim pritiskom,

stroje za drobljenje stiskanice,

čisto nove mlino za grozdje,

nove priprave proti peronospori in za žveplenje,

sesalke za vino, cevi za vino,

kakor tudi vse druge stroje za poljedelstvo, kot

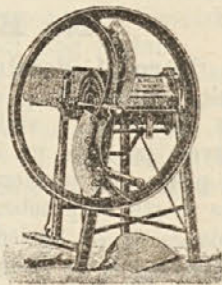
zbiralnike (trierje), mlatilnice, vitale (gepel) i. t. d.

razpošilja kot specialitete po najnižjih tovarniških cenah

IG. HELLER, DUNAJ, II., Praterstrasse 49.

Cenilniki zastoj in franko.

Dopisuje se v vseh jezikih.

Vsaki gospodinji

je čestitati, ki glede na zdravje, prihranek in dobri okus uporablja Kathreiner-Kneippovo sladno kavo.

Vljudna prošnja: Pri kupovanju ne zahtevajte samo »sladne kave«, ampak izrečno vselej — Kathreinerjevo — Kneippovo sladno kavo in odjemajte jo le v izvornih zavojih, kakršnega kaže ta podoba.

KATHREINER
KNEIPPOVA SLADNA KAVA

Cena zavoju 50 vinarjev.
vsebina 500 gramov.

Kathreiner
Kneippova sladna kava
v polnih zrnih.

Kathreinerjeve tovarne za
Monakovo.

Štedilno milo z znamko „jelen“

je izredno dobre kakovosti, je jako izdatno in zajamčeno čisto.

Na prodaj je po vseh boljših prodajalnicah takega blaga.

Paziti je na gorenjo varstveno znamko.